

Constitutio, in qua regularium privilegia, quoad praedicationem verbi Dei et Sacramenti Poenitentiae administrationem, declarantur.

CLEMENS EPISCOPUS

Servus servorum Dei,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

"Supernâ magni patris familias praecoordinatione...."

§ I. Sane, cum Sacri Concilii Tridentini decretis provide statutum fuerit ut regulares cujuscumque Ordinis, nisi a suis Superioribus de vitâ, moribus et scientiâ examinati et approbati fuerint, ac de eorum licentiâ, etiam in Ecclesiis suorum Ordinum praedicare non possint; cum qua licentiâ personaliter se coram episcopis praesentare, et ab eis benedictionem petere teneantur, antequam praedicare incipiant; in ecclesiis vero, quae suorum Ordinum non sunt, ultra licentiam suorum superiorum, etiam episcopi licentiam, gratis ab eo dandam, habere teneantur, sine qua in ipsis ecclesiis non suorum Ordinum, nullo modo praedicare possint; atque ut nullus saecularis sive regularis, etiam in ecclesiis suorum Ordinum, contradicente episcopo praedicare praesumat; itidemque, cum nullus sacerdos regularis possit confessiones saecularium etiam sacerdotum audire, nec ad id idoneus reputari, nisi aut parochiale beneficium

obtineat, aut ab episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut aliâ idoneus judicetur, et approbationem, quae gratis detur, obtineat, privilegiis et consuetudine quacumque non obstantibus: innotuit nobis contradictionem, examen et approbationem ejusmodi in aliquibus dioecesibus excitatas fuisse; ex quibus controversiae et dissensiones permultae in diem subsequi possent occasione privilegiorum, quae per Sedem Apostolicam religiosis Ordinibus concessa fuerunt.

§ II. Nos, attendentes quod aliâ diversis temporibus praedictae dubitationes et controversiae nonnullis praedecessorum nostrorum Summorum Pontificum constitutionibus earumque declarationibus definitae fuerint, ejusmodi definitiones in unum collectas, ut magis magisque dissensionum tollantur semina, et in posterum firmior in agro dominico pax Christi floreat, pro summo, quo fungimur, apostolatus officio, novis apostolicis litteris muniendas duximus et roborandas. Itaque de consilio nonnullorum venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium et dilectorum filiorum Romanae curiae praelatorum, pietate, doctrinâ et prudentiâ praestantium, et matura deliberatione nostrâ, atque ex certa scientiâ, hâc generali et perpetuo valiturâ constitutione decernimus et declaramus:

§ III. Regulares, qui in ecclesiis sui Ordinis praedicare voluerint, teneri ab episcopo dioecesano benedictionem petere; praedicare tamen posse, quamvis illam non obtinuerint. Quod si episcopus benedictionem nedum non concesserit, sed etiam contradixerit, nec in

praedictis quidem ecclesiis licere regularibus praedicare, eosque contravenientes ab illo tamquam Sedis Apostolicae delegato censuris aliisque poenis ecclesiasticis in vim constitutionis felicitatis recordationis Gregorii XV praedecessoris nostri, incipientis "Inscrutabili Dei providentiâ," coerceri et puniri posse. Episcopum tamen absque justâ et rationabili causâ contradicere non debere, et hujusmodi benedictionem teneri etiam regulares petere, si in quibuscumque oratoriis sui Ordinis sermonem coram populo vel in ecclesiis aut ad crates monasteriorum sanctimonialium eorum jurisdictioni subjectarum, licet clausis januis et nullus saecularis ibi intersit, habere voluerint. Posse autem episcopum, licentiam concessurum regularibus in ecclesiis quae suorum Ordinum non sunt praedicare volentibus, illos, quamvis ab universitatibus aut a magistratibus laicis nominatos, etiamsi episcopi antecessores per tempus memorabile hanc licentiam absque examine concedere consueverint, quoad doctrinam examinare, si ita ipsius arbitrio, quod moderatum et discretum esse debet, visum fuerit, et licentiam praedicandi, semel iisdem concessam, ob rationabiles causas, licet occultas, praedicationem tamen concernentes, suspendere. Non posse tamen episcopum generatim prohibere regularibus, quin in ecclesiis suorum Ordinum praedicent.

§ IV. Ad haec religiosos, ab episcopo ad confessiones saecularium in sua dioecesi audiendas approbatos, non posse in alia dioecesi eas absque episcopi dioecesani approbatione audire, quamvis poenitentes subditi sint ejus episcopi a quo ipsi religiosi jam fuerant ap-

probati. Et generaliter approbatos ab episcopo ad personarum saecularium confessiones audiendas nequam censi approbatos ad audiendas confessiones monialium sibi subjectarum, sed egere, quoad hoc, speciali episcopi approbatione; atque approbatos pro audiendis confessionibus monialium unius monasterii, minime posse audire confessiones monialium alterius monasterii. Itidemque confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab episcopo ad monialium confessiones pro una vice audiendas, haud posse, expleta deputatione, in vim approbationis hujusmodi illarum confessiones audire; sed toties ab episcopo esse approbandos, quoties casus deputationis contigerit.

Caeterum in monasteriis, ac etiam collegiis ubi juxta regularia instituta vivitur, posse tam praelatos regulares quam confessores regularium eorumdem monasteriorum seu collegiorum audire confessiones illorum saecularium, qui inibi sunt vere de familia et continui commensales, non autem illorum qui tantum ipsis deserviunt. Illos autem religiosos, qui ad confessiones audiendas idonei generaliter reperti fuerint, ab episcopis generaliter quoque et indistincte absque aliqua limitatione temporis certorumque locorum aut generis personarum in dioecesi propria admittendos; quoad caeteros vero, qui non adeo idonei reperiuntur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinariorum relinqui ipsos cum limitata facultate, prout eisdem Ordinariis magis expedire videbitur, probare etmittere; semel autem simpliciter approbatos posse in dioecesi episcopi approbantis quovis anni tempore, etiam paschali, et quorumcumque etiam infirmo-

rum confessiones audire absque ulla parochorum vel ipsius episcopi licentiâ; de qua tamen confessione teneri dictos religiosos eorundem infirmorum parochum illico certiore reddere. Et hoc posse illis ab episcopo, sub poena suspensionis a facultate audiendi confessiones, praecipui sufficere tamen ut certioratio hujusmodi fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam.

§ V. Et eos, qui dictis religiosis simpliciter approbati paschali tempore confessi fuerint, constitutioni, quae incipit "Omnis utriusque sexus," quoad confessionem duntaxat, satisfecisse censendos. Regulares vero ad ejusmodi confessiones audiendas praevio examine simpliciter et absque ulla temporis praefinitione ab ipsomet episcopo (secus autem si ab ejus vicario aut ab antecessoribus episcopis) approbati non posse ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab ejusdem confessionibus audiendis suspendi, seu licentias illi concessas revocari, nisi nova superveniente causa quae ipsas confessiones concernat. De qua tamen haud necessarium esse ut in actis constet; nec eam teneri episcopum ipsis regularibus significare; sed Sedi Apostolicae duntaxat, ubi eam sibi aperiri postulaverit.

§ VI. Porro si regulares cum scandalo aut aliâ inhoneste vivant, vel aliquod delictum committant, per quod rationabili episcopi judicio videantur a confessionibus suspendendi, in quo ipsius episcopi conscientiam oneratam esse volumus, cum praecipua ministri Sacramenti Poenitentiae qualitas sit vitae integritas ac morum honestas, utique eam causam ad confessionis mi-

nisterium pertinere, ac proinde nihil obstare quominus ob eam possit episcopus regulares a semetipso approbati suspendere aut repellere a confessionibus audiendis. Attamen confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius conventus regularibus confessoribus adimi ab episcopo inconsultâ Sede Apostolica nullatenus posse. Ex facultatibus, per "mare magnum" aliave privilegia regularibus cujuscumque Ordinis, instituti aut societatis, etiam Jesu, concessis, factam eis non esse potestatem absolvendi in casibus ab episcopo sibi reservatis. Et per confirmationes dictorum privilegiorum, quas regulares a Sede Apostolica post Sacrum Concilium Tridentinum obtinuerunt, nequaquam revixisse privilegia prius ab eodem Concilio aut deinde Apostolicis etiam decretis sublata atque extincta, si quae habebant, absolvendi a casibus episcopo reservatis.

§ VII. Et habentes facultatem absolvendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicae reservatis, non ideo a casibus episcopo reservatis posse absolvere. Posse autem regularem confessorem in eâ dioecesi, in qua est approbatus, confluentes ex aliâ dioecesi a peccatis in ipsâ reservatis, non autem in illa, ubi idem confessor est approbatus, absolvere, nisi eosdem poenitentes noverit in fraudem reservationis ad alienam dioecesim pro absolute obtinendâ migrare. Vigore supradictorum privilegiorum nequaquam licere regularibus, etiam satisfactâ parte, absolvere poenitentes a censuris quoad externum et judiciale forum, et absolutos ab eis in foro poenitentiali ubique non censi absolutos in exteriori judicio et contentioso. Quinimo censuris ecclesiasticis

irretitos et denuntiatos ab episcopis cogi posse gerere se pro talibus, etiamsi a regularibus fuerint absoluti. Quoties, exhibitis aliquibus regularium apostolicis privilegiis coram episcopo, ab eo judicetur ipsa non suffragari casui, de quo agitur, si dictorum privilegiorum verba obscura sint et ambigua, non esse ad metropolitanum provocandum, sed, cum ejus sit interpretari, cujus est condere, dictorum privilegiorum interpretationem Sedis Apostolicae judicio, prout aliàs constitutione praedecessoris nostri felicis recordationis Clementis IV statutum fuit, esse requirendam.

§ VIII. Decernentes sic et non aliàs per quoscumque judices ordinarios vel delegatos, quavis auctoritate et dignitate fungentes, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, vicelegatos et nuncios, et quosvis alios, sublatâ eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, irritum quoque et inane quidquid secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ IX. Non obstantibus quibusvis constitutionibus et ordinationibus apostolicis in favorem quarumcumque personarum, atque quorumvis Ordinum..... Congregationum, Societatum.....

Dat. Romae, apud S. Mariam Majorem, an. Dom. 1670 die 21 Junii.

Declaratur facultas eligendi confessarium ab Ordinario approbatum in Bulla Cruciatæ concessa, cum damnatione opinionis contrariae.

INNOCENTIUS PAPA XII,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

§ I. Cum, sicut non sine gravi animi nostri dolore ex nonnullorum venerabilium fratrum episcoporum regni Portugalliae et aliorum timoratae conscientiae virorum delatis ad nos querelis accepimus, in regno praefato revixerit ac in dies magis invalescat opinio, per quasdam felicis recordationis Pauli V, Urbani VIII et Clementis X Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum constitutiones, necnon plura Congregationum tunc existentium S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum ac respective negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum decreta, dudum damnata ac reprobata, quâ innixi plerique illarum partium privilegia et indulta per litteras apostolicas pro cruciatâ sanctâ emanata, seu, ut vocant, "Bullam Cruciatæ," ita intelligenda esse existimant, ut facultas in litteris seu Bullâ hujusmodi christifidelibus attributa confitendi peccata sua cuilibet confessario per quemcumque Ordinarium ad confessiones audiendas approbato, locum habeat et habere censeatur, etiamsi is non fuerit Ordinarius loci in quo confessiones praefatas excipi contigerit:

Hinc est quod nos, ex debito pastoralis officii, quod humilitati nostrae meritis licet et viribus longe impari commisit divina dignatio, animarum periculis in re tanti momenti, qualis est sacramentalis confessio, quantum nobis ex alto conceditur paterna charitate occurrere cupientes, necnon constitutionibus et decretis supradictis inhaerentes, de venerabilium fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. cardinalium, primum quidem supradictis negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum, subinde vero etiam aliorum in tota republica christiana contra haereticam pravitatem generalium inquisitorum a Sede Apostolica specialiter deputatorum, qui opinionem praefatam ex integro examinarunt remque totam mature discusserunt, consilio, ac etiam motu proprio, et ex certa scientia et maturâ deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium decernimus et declaramus, *Bullam Cruciatæ sanctæ nihil novi juris* induxisse, nullumque privilegium continere quoad approbationem confessoriorum contra formam ejusdem Concilii Tridentini et praedictarum constitutionum apostolicarum, adeo ut confessarii tam saeculares quam regulares, quicumque illi sint, in vim dictæ Bullæ Cruciatæ a poenitentibus ad audiendas eorum sacramentales confessiones electi, nullatenus confessiones hujusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii et episcopi dioecesani loci, in quo ipsi poenitentes degunt et confessarios eligunt, vel ad excipiendas confessiones requirunt, nec ad hoc suffragari approbationem semel vel pluries ab aliis ordinariis aliorum locorum et dioecesium obten-

tam, etiamsi poenitentes illorum Ordinariorum, qui confessarios electos approbassent, subditi forent; confessiones autem aliter et contra earundem praesentium aliarumque apostolicarum constitutionum formam deinceps faciendas et excipiendas respective, praeterquam in casu necessitatis in mortis articulo, nullas fore, irritas et invalidas, et confessarios ipso jure suspensos esse, et etiam rigide puniendos ab ipsis Ordinariis locorum.

Porro quamcumque contrariam opinionem tamquam falsam, temerariam, scandalosam et in praxi perniciosam, praetense quovis contrario usu contrariâque consuetudine, etiam antiquissimâ, minime obstantibus, motu, scientiâ, deliberatione et potestatis plenitudine paribus, harum serie, damnamus et reprobamus, contrariumque usum ac contrariam consuetudinem hujusmodi penitus et omnino abrogamus et abolemus. Ac proinde omnibus et singulis christifidelibus cujuscumque status, gradus, conditionis et dignitatis existant, etiam specifica et individua mentione et expressione dignis, ne supradictam opinionem docere, tueri, aut ad praxim deducere quovis modo audeant seu praesumant, sub poena excommunicationis per contra facientes ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam praeterquam a nobis seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo, hujusmodi constitutus absolutionis beneficium obtinere valeat, interdiciamus et prohibemus.

§ II. Decernentes etiam, easdem praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod in praemissis interesse habentes seu habere quomodolibet

praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae et dignitatis existant, seu alias specificâ et individua mentione et expressione digni, illis non consenserint, seu ad ea vocati, citati, auditi, et causae, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis juridicâ, piâ et privilegiata causâ, colore, praetextu et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae et totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensûs, aliove quolibet etiam quantumvis magno et substantiali ac incogitato et incogitabili, individuumque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia et potestatis plenitudine paribus concessio vel emanato, quempiam in iudicio vel extra illud uti seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac dictae S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos et Sedis Apostolicae nuncios, ac memoratae

Cruciatae sanctae commissarios, aliosve quoslibet, quacumque praeeminentiâ et potestate fungentes et functuros, sublatâ eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ III. Non obstantibus praemissis, ac apostolicis et in universalibus, provincialibusque et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon quorumvis Ordinum, Congregationum, Societatum..... institutorum.....

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, an. Dom. 1700 die 19 aprilis.

Aunque no será materia del Sínodo la siguiente Bula, sin embargo, por razón de su alta importancia el Illmo. Sr. Arzobispo dispuso que se agregara.

Indulgentiae tam docentibus et addiscentibus methodum orationis mentalis, quam ipsam orationem mentalem peragentibus concessae.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus.....

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem et Apostolicam benedictionem.

Quemadmodum nihil est hominibus a familiari Dei consortio, et consuetudine avulsis, et ejectis, ad divinos hauriendos fulgores, ad aeternam salutem procurandam et ad Deum quasi manu facta coeundum, magis opportunum, salutare, ac necessarium Oratione, quae est veluti ascensio animae de terrestribus ad coelestia, inquisitio supernorum, invisibilium desiderium, conjunctio Spiritui Sancto et ad Deum locutio; ita, ne desolatione desoletur universa terra ex eo, quod nullus recogitet corde, omnes et singuli ubique, et semper salutaribus praeceptis monendi sunt, quod oporteat semper orare et nunquam deficere; ut in omni oratione et obsecratione, cum gratiarum actione, petitionibus nostris innotescentibus apud Deum, ipse qui dives est in omnes eum invocantes, nec nostras abs se deprecationes, nec suas a nobis amoveat miserationes.—Ea propter praedecessores nostri R. Pontifices divina institutione formati, ut christifideles ad orationis, sive vocalis, sive mentalis, ut dicitur, illa sit, studium cum alacritate ineundum et sine intermissione frequentandum incitarent,

eosdem tum cohortationibus inflamare, tum coelestium etiam munerum thesauris, quorum dispensationem ipsis crediderat Altissimus, allicere studuerunt. Indulgentias enim, peccatorum remissiones et de injunctis eis quomodolibet debitis poenitentiis relaxationes elargiti sunt iis, qui sive vocales preces recitarent, sive per aliquod temporis spatium quotidie in lege Domini meditantur.

Nos autem laudatissimis eorundem praedecessorum nostrorum exemplis incensi, non solum omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones et poenitentiarum relaxationes per eosdem nostros praedecessores pro recitantibus quascumque vocales preces (dummodo nunquam revocatae fuerint) aut quomodolibet orantibus, quocumque modo sive ad tempus, sive in perpetuum ad hanc usque diem concessas, Apostolica auctoritate, tenore praesentium, sub iisdem prorsus modo ac forma confirmamus, et, quatenus opus sit, de novo concedimus; verum etiam alias insuper iis praesertim, qui mentalis orationis, seu meditationis studio operam dederint, ut infra, impertimur.

Primum itaque omnibus et singulis, sive qui tam in Ecclesiis, quam alibi, et ubicumque locorum publice, et private quoscumque homines orandi, seu meditandi rudes quomodocumque orare et meditari docuerint, sive qui piae orandi et meditandi institutioni hujusmodi, ut praemittitur, interfuerint, dummodo vere poenitentes ac Sacra communione refecti, qua vice id egerint, septem annos et totidem quadragenas de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Eccle-

siae consueta relaxamus. Iis vero tam docentibus, quam addiscentibus, qui assidue praemissa peregerint, ac similiter vere poenitentes, ac Sacra communione refecti, pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint; semel in mense pro uniuscujusque commodo et arbitrio, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, quam per modum suffragii animabus christifidelium, quae Deo in charitate conjunctae ab hac luce migraverint, applicare possint, misericorditer in Domino concedimus. Insuper iis, qui per duos quadrantes continuatos, vel saltem per quadrantem horae singulis diebus, et per totum mensem, orationi mentali dabunt operam, et vere poenitentes et confessi, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, ac pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione et S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces pariter effuderint, plenariam semel quolibet mense omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, quam itidem per modum suffragii animabus christifidelium, quae Deo in charitate conjunctae ab hac luce migraverint, applicare possint, auctoritate et tenore similibus misericorditer in Domino elargimur..... Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

Dat. Romae die 16 Decembris an. 1746.

NOTA.—La Bula "Apostolicae Sedis" de Nuestro Santísimo Padre el Sr. Pio IX se ha omitido, porque circulan de ella dos ediciones mexicanas.

FÉ DE ERRATAS.

PÁGINA.	LÍNEA.	DICE.	LEÁSE.
1	13	qnam	quam
6	21	facultatem	facultatum
10	5	noverit	noverint
18	24	voluimus	volumus
19	13	omnibus	cum omnibus
19	25	interditum	interdictum
20	17	fore reipsa	fore se reipsa
20	28	distincte	districte
21	1	timeatur	timetur
21	19	incurrat	incurret
21	26	publici et	publici subscriptis, et
22	6	complicium	complicum
23	1	omnes	omne
23	6	animarum	animorum
42	11	eonsortio	consortio
9	Se puso equivocadamente "§ V."		

Se notará desde luego que se han omitido algunos párrafos; la razón es, porque para el caso presente han parecido no necesarios: v. g. algunos relativos exclusivamente al Santo Oficio, otros de fórmula, como alguno que otro exordio, etc.

SIT OPUS

A. M. D. G.

004690